

11 okt. 2009, Deu. 6: 6-9

Lieve gemeente,

Ik begin met een verhaal.

Een gezin zit 's avonds na de maaltijd nog even gezellig bij elkaar. De telefoon gaat. Het is Jezus en Hij zegt dat Hij die avond langs zal komen. Nadat het gezin zich ervan overtuigd heeft dat het geen grap is – de telefoon was nl. twee dagen daarvoor afgesloten – bedenken ze dat ze zich klaar moeten maken voor Jezus' komst. Het huis krijgt een grote beurt. Vader trekt de posters van de muur en vervangt ze door kruisen. Moeder haalt haar tijdschriften van tafel en legt er een bijbel voor in de plaats. De tienerzoon haalt een aantal dubieuze blaadjes onder zijn bed vandaan. En ook de andere gezinsleden doen wat ze kunnen om verkeerde dingen uit huis te verwijderen.

Tijdens deze grote schoonmaak komen er drie mensen aan de deur. De 1e bezoeker vraagt om een gift voor de voedselbank. De 2e bezoeker zamelt geld in voor een jongeren-opvanghuis. En de laatste heeft een auto-ongeluk gehad en vraagt of hij de telefoon mag gebruiken om hulp te vragen. Alle bezoekers worden snel afgescheept met de woorden: 'wij zijn nu te druk; we verwachten een belangrijke gast!' Het gezin kijkt op de klok. Het is één minuut voor middernacht, dus Jezus kan er nu elk moment zijn. Om indruk te maken, gaan ze bij elkaar zitten en slaan de bijbel open op een willekeurige plaats. Het is Matteüs 25: 'Daarop zal hij – Jezus – tot de groep aan zijn linkerzijde zeggen: "Jullie zijn vervloekt, verdwijn uit mijn ogen naar het eeuwige vuur dat bestemd is voor de duivel en zijn engelen. Want ik had honger en jullie gaven mij niet te eten, ik had dorst en jullie gaven me niet te drinken. Ik was een vreemdeling en jullie namen mij niet op. Ik was ziek en zat in de gevangenis en jullie bezochten mij niet." Dan zullen ze zeggen: "Wanneer was dat?" En hij zal hun antwoorden: "Ik verzeker jullie: alles wat jullie voor een van deze onaanzienlijken niet gedaan hebben, hebben jullie ook voor mij niet gedaan."

Als het gezin het stuk uitheeft, is het over twaalfen. De tienerzoon zegt: Ik denk toch dat Jezus niet komt. Even is het stil, dan zegt moeder: ik denk dat Jezus al langs is geweest.

Jezus op bezoek bij ons thuis:

- Zouden we het merken?
- Zouden we Hem afwijzen?
- Wat zou ik moeten opruimen?

Jezus bij ons thuis.

Is het werkelijk zoals een kind op de muur van het huis schreef: hier wonen papa, mama, mijn broer, ik én God.

Of past God eigenlijk niet zo in ons gezin. Schrikken mijn kinderen als ik in een zin het woord 'Jezus' gebruik. Jezus? Da's toch voor in de kerk? Wordt het een beetje ongemakkelijk thuis als het over God gaat, als Jezus voorbij komt in onze gesprekken.

Of verlang je juist naar méér van God in je gezin, meer 'Jezus' in je woning.

- Heb je het idee: geloven begint bij ons thuis af te vlakken, juist nu we het méér nodig hebben.
- Heb ik het idee: we gaan wel naar de kerk, maar nemen ons geloof niet mee naar huis. Onderweg naar huis gaat het ergens mis....
- Of heb ik alles goed geregeld. De kinderen gaan naar een christelijke school, naar de club van de kerk en ik heb een filter op de computer.... dat zit wel snor, zo denk ik. Voor het geloof, daar hebben we toch een dominee voor, christelijke

onderwijzers, clubleiding...

Maar weet u wie de grootste invloed heeft op het geloof van uw kind? Er is een onderzoek gedaan onder tieners van diverse kerken wie in de top 5 van de grootste religieuze invloed stond. En daarin stond de moeder op de eerste plek met 78% van de ondervraagden, gevolgd door de vader met 56%. Dan komt er een tijdje niets en dan weer een aantal.

Er werd eens een avond gehouden over 'geloofsopvoeding en tieners'. En de inleider somde op waar tieners elke dag tegenaan liepen: zorgen om uiterlijk, gevoelens van minderwaardigheid, pestgedrag, meedoen met risicovol gedrag op het gebied van drank, drugs, seks en criminaliteit. De inleider vroeg vervolgens: wie van jullie zou willen dat zijn tiener een sterker geloof had? Alle handen gingen omhoog. Daarop zei de predikant: het is fijn dat iedereen graag wil dat zijn tiener een sterker geloof heeft, maar de waarheid is dat we in onze tieners ons eigen geloof weerspiegeld zien. Het gaat vanavond dus niet om het versterken van hun geloof, maar van jullie eigen geloof. Jullie geloof ... ons geloof ... mijn geloof!

Ik wil graag dat we de dingen scherp en goed zien, zo als ze zijn. Laten we ons niet beter voordoen, zo van: mijn gezin is perfect.

Elk gezin is een probleemgezin. Dat komt omdat geen ouder volmaakt is (moet ik mijn getuigenis geven?) en geen kind. Daar komen we zelf vroeg of laat achter als kind, en ik hoop dat dat vroeg is, zeker voordat je zelf kinderen mag krijgen.

Laten we ons gezin als onderwerp van gesprek maken, onderwerp van gebed, onderwerp van verandering. Laten we met positieve aandacht ons richten op dit onderwerp. Sommigen van u hebben schuldgevoel bij dit onderwerp en vragen zich af: deed ik het wel goed? Het is nooit te laat om op de uitkijk te staan voor je kind, zo zagen we vorige week. En praat in positieve zin met anderen. Laten we samen leren om gezin te zijn en waar kansen zitten, waar de valkuilen verstopt zijn.

Ik wil vanochtend een statement maken:

We leggen ons niet neer bij gevoelens van onmacht en zwakte of gevoelens van 'zo ging het bij ons thuis ook al'; we willen niet over 20 jaar rondlopen met de knagende vraag: heb ik mijn kinderen wel goed opgevoed? Ben ik niet te slap, te afwezig, te onverbiddelijk geweest?

We willen graag dat Jezus Christus het centrum van ons leven is; God de Vader als ons inspirerende voorbeeld voor vaderschap én moederschap; we willen graag leven door de Geest, geleid door de Geest.

We willen graag dat Jezus Christus het voor het zeggen heeft in ons gezin; dat we kind aan huis zijn bij God de Vader, dat ons huis een geestelijk thuis is. Hoe?

Neem je voor: ik ga hiervoor bidden; me hierin verdiepen; me hiervoor sterk maken; gesprekken aangaan met andere gelovige ouders in de overtuiging: geloven begint thuis! Thuis bij God maakt mijn huis een geestelijk thuis.

En dan besef ik dat er meer factoren een rol spelen dan de geestelijke. De druk op de agenda's is er, wellicht zucht u vaak: hoe krijg ik het gezin simpel rond de eettafel?

Hoe vind je samen een lijn? En hoe als je er als ouder alleen voor staat?

Hoe bied ik weerstand aan de media, T.V., internet, playstation, zodat je echt een gesprek hebt?

Hoe vind ik de juiste toon, argumenten en kracht om het gesprek door te zetten op dode momenten?

Hoe vind ik er de energie voor, want één ding is duidelijk: een gezellig geestelijk thuis bouw je met het geven van véél aandacht, inzet, gebed en zorg.

Deuteronomium 6 geeft ons dan een structuur:

- God, jezelf en je geloofsopvoeding is één geheel.

Het een-zijn, de heelheid van God, vers 4, brengt, vraagt heelheid van hart, ziel en krachten, eenheid van leven, vers 5.

En deze heelheid van hart, ziel en krachten uit zich in de ouder-kind relatie, vers 7-9, en geeft eenheid in het gezin.

N.T.-isch gezegd: de drie-eenheid van God als Vader, Zoon en Geest toont dat harmonie en geluk ontstaat door zelfovergave, door liefde, door gericht te zijn op de ander.

Geloof wil zeggen: je richt je hart, gevoelens, wil en verstand op God en gaat bewegen in harmonie met God door zelfovergave – het einde van zelfgerichtheid – door liefde, gericht zijn op de ander, op God.

Geloofsopvoeding wil zeggen: je leert je kind, je kinderen hun gevoelens, wil en verstand te richten op God, door zelfovergave – geen zelfgerichtheid, maar in liefde gerichtheid op God. Zo komt een gelukkig gezin uit de hemel vallen, bij God vandaan; en als ouders vangen we dat geluk op als we gericht zijn op God en vertalen dat in het leven van alle dag.

Dat is de bedoeling van het leven, dat geeft geluk, ook aan onze opgroeiende kinderen en tieners.

Niets maakt ons ellendiger dan narcisme, de eindeloze, vreugdeloze concentratie op onze behoeften, onze wil, ons ego.

En het Evangelie is: je kunt deze vicieuze cirkel van vreugdeloosheid doorbreken in de kracht van het geloof; door de aantrekkende liefde van Jezus.

- Stel je vertrouwen op Hem!
- Richt je leven op God!

Er zit nog iets in Deuteronomium 6. Deutero- nomium betekent de tweede wetslezing. De eerste was 40 jaar daarvoor geweest bij de berg Sinai. Tijdens de tocht door de woestijn was veel weggezaakt. En als Israël op het punt staat om Kanaan binnen te trekken maakt Mozes hier een punt van en organiseert een bijeenkomst waar hij drie toespraken houdt:

- hij blikt terug op wat gebeurd was, hoofdstuk 1-4
- hij richt zich op het heden: hoe dienen we God, hoofdstuk 5-26
- hij kijkt naar de toekomst, hoofdstuk 27-34.

Hoofdstuk 6 staat in het deel over het heden. Daar staan heel wat voorschriften in, geboden. Je kunt daar moeite mee hebben:

- Vereer naast mij geen andere goden, zegt God.
- Misbruik de naam van de HEER, uw God, niet.

Zo van: kan dat niet wat leuker onder woorden gebracht worden?

Het rare is dat onze samenleving vol is van voorschriften: zelf in compacte vorm b.v. Een rood verkeerslicht boven een rijbaan, dat zegt: jij mag nu niet doorrijden! Het zet ons aan tot handelen: remmen! Anders gebeurt er een ongeluk.

Zo zetten de voorschriften van God ons aan tot handelen. Als je andere goden gaat dienen dan gebeurt er een ongeluk. 'Heb daarom de HEER lief met hart, en ziel en alle krachten.'

Naast handelen richten de geboden ons ook op onze innerlijke houding. Wellicht is dat ook een irritante trek van de bijbelse geboden. Met iets doen ben je niet klaar. Het vraagt naar onze motieven: waarom doe je het? En: richt je je liefdevol op God? Verwacht je HET van Hem? Geloof ik dat ik niet gelukkig word van de krachten om ons heen in deze wereld

zoals geld, seks en macht? En kruisig ik in het geloof deze krachten of belijd ik eigenlijk toch mijn geloof erin:

- veel gesprekken aan tafel gaan over geld, over voordeel en nadeel
- met de kracht van seks speel je ook buiten je huwelijk
- we geloven vooral als we onze vingers in de pap hebben, het onze ervan weten.

Dan zegt Deuteronomium 6:

- Heb de HEER lief met je hart
- Heb de HEER lief met je ziel, je gevoelens
- Heb de HEER lief met inzet van al je krachten.

Het gaat in ons geloof niet allereerst om liefde op zich, maar om God liefhebben: verbonden zijn met God, en ervaren dat daar wat gebeurt, dat je kind van God bént, thuis bij de Vader, vrij door de Zoon, blij door de Geest.

En die houding bepaalt je omgang met je kinderen. Dat geeft vaste denk- en gedrag patronen, en dat willen de geboden nu juist zijn: omgangsregels naar God en naar elkaar, naar je kinderen.

Over de kinderen staan er een paar extra opmerkingen, vers 7. Prent de geboden uw kinderen in en spreek er steeds over, thuis en onderweg, als u naar bed gaat en als u opstaat.

Het woord voor inprenten kun je ook vertalen met 'inkerven', zoals je je naam inkerft in een boomschors. Dat zie je jaren later nog terug. Wat weet je jaren later nog na een vloekwoord dat je vader je lang aankeek en trillend van liefde zei: de naam van Jezus is mij zoveel waard. Wil je die wel eerbiedig gebruiken?

Deuteronomium 6: 7 zegt: spreek er steeds over. Niet zeuren over onbelangrijke details, maar een mooi gesprek over het liefhebben van de HEER met hart, en ziel en krachten. En de tekst maakt dat heel concreet.

God liefhebben achter mijn PC en in de keuken, in de auto en de metro, in de kantine en in het winkelcentrum. En dat met al mijn krachten.

Laten we ons afvragen: hoe doe ik dat? Hoe zing ik dat uit? Hoe bid ik dat uit?

Hoe gebruik ik de tijd met mijn kind in de auto. Stoplicht staat op rood. Verdorie. Daar zat ik nu juist niet op te wachten. Of zeg ik vanuit een stuk rust: tijd om te bidden. Heer Jezus wees met de mevrouw naast me in de auto, met het gemeentelid in het ziekenhuis.

En hoe gebruiken we de reistijd naar onze vakantiebestemming en de tijd van onze vakantie? Wat kun je mooie opdrachten meenemen op reis. Mooi als je voor de Gotthard-tunnel stil staat. Iemand stelde voor 10% van onze vakantietijd aan God te geven: heerlijk om op een ander adres over je gezin, de ontwikkeling van het geloof met je man/vrouw of kinderen te spreken. Schrijf iets moois op wat je met de ander afgelopen jaar meemaakte. Dat is goed voor prachtige avond. En zoek een gemeente op, laat je geestelijk inspireren, vertaal de dienst voor je kinderen; zet er je kracht op; b.v. ook je digitale kracht. Internet is voor meer als het zoeken van de locatie. En praat na over de dienst. Beteken iets voor de ander op het veld, juist in vakantietijd.

En zegt de tekst: als je naar bed gaat. Waarom niet als man en vrouw samen de dag afsluiten in de woonkamer met gebed, zingen en wat lezen.

Als de kinderen ouder worden en later naar bed beginnen te gaan zullen ze het niet raar vinden erbij te gaan zitten; ze hebben je als ouders immers al eens betrappt op dit gebruik.

Als u opstaat, zegt Mozes. Spreek over de God van liefde als je opstaat; wellicht wat moeilijker voor de avondmensen onder ons. Sla een vriendelijke toon aan, zeg goedemorgen, eet samen en zegt in je gebed: 'Lieve God, we zijn weer samen. Zegen dit eten in Jezus naam.' Het kan. De vraag is: wil ik. Geboden zeggen: je kunt niet anders.

Geloof zegt: oke God. Ik ga ervoor met mijn hart, mijn ziel en mijn krachten. Neem mijn leven, laat het HEER, toegewijd zijn aan uw eer. Amen